

Sprawa C-431/22**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem****Data wpływu:**

28 czerwca 2022 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Corte suprema di cassazione (Włochy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

6 czerwca 2022 r.

Strona składająca wniosek:

Scuola europea di Varese

Druga strona postępowania:

PD i LC jako sprawujący władzę rodzicielską nad NG

Przedmiot postępowania głównego

Wniosek o wstępne rozstrzygnięcie kwestii jurysdykcji w odniesieniu do postępowania zawisłego przed sądem administracyjnym, dotyczącego zaskarżenia decyzji o powtarzaniu klasy wydanej przez radę klasową Scuola europea di Varese (Szkoły Europejskiej w Varese).

Przedmiot i podstawa prawna odesłania prejudycjalnego

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 akapit trzeci TFUE, dotyczący wykładni art. 27 ust. 2 akapit pierwszy zdanie pierwsze Konwencji określającej Statut Szkół Europejskich z dnia 21 czerwca 1994 r.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 27 ust. 2 akapit pierwszy zdanie pierwsze Konwencji określającej Statut Szkół Europejskich, podpisanej w Luksemburgu w dniu 21 czerwca 1994 r., należy interpretować w ten sposób, że wskazana w nim Rada ds. Zażaleń ma wyłączną jurysdykcję jako pierwsza i ostatnia instancja, jeśli wyczerpane zostały wszystkie drogi administracyjne przewidziane w regulaminie, w każdym sporze dotyczącym decyzji o powtarzaniu klasy wydanej przez radę klasową wobec ucznia szkoły średniej?

Przywołane przepisy prawa międzynarodowego i prawa Unii

Konwencja wiedeńska o prawie traktatów z dnia 23 maja 1969 r. (ratyfikowana przez Włochy ustawą nr 112 z dnia 12 lutego 1974 r.) (zwana dalej „konwencją wiedeńską”), w szczególności art. 3 (zakres stosowania) i art. 31 (interpretacja w dobrej wierze).

Konwencja określająca Statut Szkół Europejskich podpisana w Luksemburgu w dniu 21 czerwca 1994 r. przez państwa członkowskie Wspólnot Europejskich i przez same Wspólnoty Europejskie, która weszła w życie w dniu 1 października 1992 r. (ratyfikowana przez Włochy ustawą nr 151 z dnia 6 marca 1996 r.) (zwana dalej „konwencją”), motywy 3 i 4, art. 1, 5, 6, 7, 10, 11, 12, 14, 26, 27, 31.

Jak wynika z motywu 3 konwencji, system Szkół Europejskich jest systemem *sui generis*, który stanowi w drodze umowy międzynarodowej formę współpracy między państwami członkowskimi oraz między nimi a Wspólnotami Europejskimi, akceptując treści nauczania, systemy edukacyjnych oraz różnorodność kulturową i językową państw członkowskich. Zgodnie z motywem 4 procedura podejmowania decyzji przez organy szkół powinna być zmodyfikowana, należy uwzględnić doświadczenia w prowadzeniu szkół, należy zapewnić nauczycielom oraz pozostałym osobom, których dotyczy konwencja, właściwą ochronę prawną przed uchwałami Zarządu Szkół lub Rad Administracyjnych oraz powołać w tym celu Radę ds. Zażaleń o ściśle ograniczonej jurysdykcji, która nie będzie naruszała jurysdykcji sądów krajowych w sprawach związanych z odpowiedzialnością cywilną i karną.

Zadaniem Szkoły Europejskiej jest wspólne kształcenie dzieci pracowników Unii (art. 1 konwencji). Organami Szkoły są: 1) Zarząd Szkół; 2) sekretarz generalny; 3) Rada Inspektorów; 4) Rada ds. Zażaleń. Każda Szkoła jest administrowana przez Radę Administracyjną i zarządzana przez dyrektora (art. 7). Zarząd Szkół ustanawia regulamin Szkół (art. 10), decyduje, jakie programy będą realizowane oraz jak będą one zorganizowane (art. 11), ustanawia zasady pełnienia obowiązków przez sekretarza generalnego, wyznacza sekretarza generalnego i jego zastępcę (art. 12). Sekretarz generalny reprezentuje Zarząd Szkół. Reprezentuje on również Szkoły w przypadku prowadzenia postępowania sądowego i jest odpowiedzialny przed Zarządem Szkół (art. 14).

Artykuł 26 przewiduje wyłączną jurysdykcję Trybunału w sporach między umawiającymi się stronami, dotyczącymi wykładni i stosowania konwencji w kwestiach nie rozwiązanych przez Zarząd Szkół.

Artykuł 27 konwencji ustanawia Radę ds. Zażaleń, która „ma wyłączną jurysdykcję jako pierwsza i ostatnia instancja, jeśli wszystkie drogi administracyjne zostały wyczerpane, w każdym sporze dotyczącym stosowania niniejszej konwencji, dla wszystkich osób, których ona dotyczy, z wyjątkiem kadry administracyjnej i pozostałych pracowników Szkoły, oraz po uwzględnieniu zgodności z prawem wszelkich aktów opartych na niniejszej konwencji lub regulaminów wprowadzonych na jej podstawie, które mają niekorzystny skutek dla tych osób w wyniku działań Zarządu Szkół lub Rady Administracyjnej Szkoły w trakcie wykonywania uprawnień określonych przez niniejszą konwencję. Jeżeli spory te dotyczą kwestii finansowych, Rada ds. Zażaleń ma nieograniczoną jurysdykcję. Warunki oraz szczegółowe zasady dotyczące postępowania ustanowione są, jako odpowiednie, przez Zasady Pełnienia Obowiązków przez kadrę nauczycielską lub w warunkach zatrudnienia nauczycieli pracujących w niepełnym wymiarze godzin, lub też regulaminie Szkół. 3. Członkami Rady ds. Zażaleń mogą być osoby o niekwestionowanej niezależności, posiadające kwalifikacje w dziedzinie prawa. Członkami Rady ds. Zażaleń mogą być wyłącznie osoby znajdujące się na liście opracowanej przez Trybunał [...]. [...] 6. Orzeczenia wydane przez Radę ds. Zażaleń są wiążące dla stron sporu i jeśli któraś ze stron nie zastosuje się do tych postanowień, ich wykonanie będzie egzekwowane przez właściwe władze państwa członkowskiego, zgodnie z obowiązującym w nim prawem. 7. Inne spory, w których Szkoły są stroną podlegają jurysdykcji krajowej, w szczególności, właściwość sądów krajowych w odniesieniu do spraw związanych z odpowiedzialnością cywilną i karną nie jest naruszona przez niniejszy artykuł”.

Regulamin Szkół Europejskich:

Regulamin z września 1996 r. (zwany dalej „regulaminem z 1996 r.”), art. 68

Regulamin z lutego 2005 r. (zwany dalej „regulaminem z 2005 r.”), art. 62, 66, 67

Regulamin z lutego 2014 r. (zwany dalej „regulaminem z 2014 r.”), art. 61, 62, 66, 67.

Regulamin Szkół Europejskich był zmieniany na przestrzeni czasu. W brzmieniu z 1996 r. art. 68 stanowił, że decyzje o promocji są podejmowane przez rady klasowe na koniec roku szkolnego na podstawie wyników uczniów oraz że rodzice lub opiekunowie mogą wnieść odwołanie od tych decyzji jedynie ze względu na uchybienia formalne lub nowe okoliczności faktyczne. Jeżeli przesłanki te wynikały z postępowania wyjaśniającego przeprowadzonego przez przedstawiciela Zarządu Szkół, Komitet był zobowiązany do ponownego zbadania sprawy. Termin upływał dziesięć dni po zakończeniu roku szkolnego.

Regulamin z 2005 r. stanowił w art. 62, że decyzje w sprawie promocji podejmowane są przez właściwe rady klasowe pod koniec roku szkolnego oraz że rodzice mogą wnieść odwołanie od tych decyzji w ciągu siedmiu dni od zakończenia roku szkolnego jedynie ze względu na uchybienie formalne lub nowe okoliczności faktyczne uznane za takie przez sekretarza generalnego w wyniku przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego. Sekretarz generalny musiał wydać rozstrzygnięcie w przedmiocie odwołania do dnia 31 sierpnia. W przypadku dopuszczalności odwołania rada klasowa była zobowiązana do ponownego zbadania sprawy. Artykuł 66 stanowił, że wspomniane wyżej decyzje mogą być przedmiotem skargi administracyjnej, a zgodnie z art. 67 od wyraźnych lub dorozumianych decyzji administracyjnych, o których mowa w poprzednim artykule, rodzice uczniów lub pełnoletni uczeń mogli wnieść środek zaskarżenia do Rady ds. Zażaleń na podstawie art. 27 konwencji. Te środki zaskarżenia były rozpoznawane i rozstrzygane zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie postępowania Rady ds. Zażaleń.

Artykuły 61 i 62 regulaminu z 2014 r., mającego zastosowanie w niniejszej sprawie, powtarzają zasadniczo treść art. 62 regulaminu z 2005 r., w szczególności w odniesieniu do środków odwoławczych od decyzji rady klasowej o powtarzaniu klasy. Artykuł 66 stanowi, że od decyzji, o których mowa powyżej, można wnieść skargę administracyjną na warunkach określonych w art. 62 oraz że decyzja sekretarza generalnego w przedmiocie skargi administracyjnej jest doręczana skarżącym. Artykuł 67 reguluje środki zaskarżenia przysługujące przedstawicielom prawnym ucznia i jest zasadniczo identyczny z art. 67 regulaminu z 2005 r.

Zwięzłe przedstawienie okoliczności faktycznych i postępowania głównego

- 1 Skargą z dnia 20 lipca 2020 r. małżonkowie P.D. i L.C. zaskarżyli do Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia (regionalnego sądu administracyjnego dla Lombardii, zwanego dalej „TAR”) decyzję o powtarzaniu klasy w następnym roku szkolnym 2020/2021 wydaną przez radę klasową wobec ich syna, ucznia piątej klasy szkoły średniej w Scuola europea di Varese (Szkole Europejskiej w Varese, zwanej dalej „szkołą”).
- 2 Skarżący, uznając, że jurysdykcję ma sąd włoski, zaskarżyli do TAR decyzję rady klasowej, podnosząc jej niezgodność z prawem i wnosząc o stwierdzenie jej nieważności oraz przyjęcie jako środka zabezpieczającego środków najbardziej odpowiednich do zapobieżenia sytuacji, w której uczeń straciłby rok szkolny.
- 3 Szkoła wniosła o uznanie wniosku o zastosowanie środków zabezpieczających za niedopuszczalny oraz co do istoty o stwierdzenie braku jurysdykcji TAR.
- 4 Postanowieniem z dnia 9 września 2020 r. TAR, uznając, że posiada jurysdykcję, uwzględnił wniosek o zastosowanie środków zabezpieczających, stwierdzając, że uczeń uzyskuje, pod pewnymi warunkami, promocję do następnej klasy.

- 5 W dniu 13 października 2021 r. szkoła złożyła do Sezioni Unite della Corte di cassazione (izb połączonych sądu kasacyjnego) wniosek o wstępne rozstrzygnięcie kwestii jurysdykcji i wniosła o stwierdzenie braku jurysdykcji sądu włoskiego oraz, tytułem żądania ewentualnego, o przekazanie Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwanemu dalej „Trybunałem”) pytania w przedmiocie wykładni zgodnie z art. 26 konwencji i art. 267 TFUE.

Główne argumenty stron w postępowaniu głównym

- 6 Szkoła podnosi całkowity brak jurysdykcji sądu włoskiego w zakresie, w jakim skarżący powinni byli wnieść swoją skargę do Rady ds. Zażaleń ustanowionej na mocy art. 27 konwencji jako jedyny sąd posiadający jurysdykcję do rozpatrywania decyzji odmownych wydanych wobec osób wpisanych do szkoły przez sekretarza generalnego Szkół Europejskich, do którego złożono wniosek o uchylenie decyzji rady klasowej o powtarzaniu klasy.
- 7 Druga strona postępowania i prokuratura, która złożyła do sądu odsyłającego pisemne wnioski, są zgodne co do tego, że sąd włoski ma jurysdykcję, podnosząc, iż akt, którego skutki są niekorzystne dla ucznia, został przyjęty przez radę klasową, natomiast jurysdykcja Rady ds. Zażaleń istnieje jedynie w odniesieniu do aktów wiążących się z niekorzystnymi skutkami wydanych przez Zarząd Szkół i Radę Administracyjną. Na poparcie tego stanowiska powołano się na wyrok Corte di cassazione, Sezioni Unite (izb połączonych sądu kasacyjnego) nr 138 z dnia 15 marca 1999 r. (ECLI:IT:CASS:1999:138CIV), dotyczący podobnego sporu. Ponadto podniesiono, że art. 62 ust. 1, art. 66 ust. 1 i art. 67 ust. 1 regulaminu przewidują jedynie uprawnienie do zaskarżenia decyzji o powtarzaniu klasy najpierw w drodze postępowania administracyjnego, a następnie postępowania spornego przed Radą ds. Zażaleń, lecz nie przewidują rozszerzenia wyłącznej jurysdykcji Rady również w tej dziedzinie. Rozszerzenie to stanowiłoby odstępstwo od konwencji, które nie byłoby dozwolone jako akt o „randze prawa pierwotnego” i które mogłoby zostać dokonane jedynie przez wysokie umawiające się strony.

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia odesłania prejudycjalnego

- 8 Sąd odsyłający powołuje się przede wszystkim na przepisy prawa mające znaczenie w sporze (w szczególności art. 31 konwencji wiedeńskiej).
- 9 Sąd odsyłający wyjaśnia następnie system Szkół Europejskich, przypominając, że został on ustanowiony na mocy dwóch umów międzynarodowych podpisanych w Luksemburgu w dniach 12 kwietnia 1957 r. i 13 kwietnia 1960 r., a następnie uchylonych i zastąpionych konwencją, oraz wyjaśniając w szczególności treść wyżej wymienionych przepisów w części „Przywołane przepisy prawa międzynarodowego i prawa Unii”.

- 10 Szkoły Europejskie „stanowią organizację międzynarodową, która – pomimo licznych funkcjonalnych powiązań z Unią – zachowuje formalną odrębność od niej i jej państw członkowskich” (wyrok Trybunału z dnia 14 czerwca 2011 r., Miles i in., C-196/09, EU:C:2011:388, pkt 39, 42).
- 11 W tym kontekście Trybunał jest właściwy do orzekania w przedmiocie pytania prejudycjalnego dotyczącego wykładni konwencji będącej umową międzynarodową, której postanowienia „stanowią [...] integralną część porządku prawnego Unii” (wyrok Trybunału z dnia 11 marca 2015 r., Europäische Schule München, C-464/13 i C-465/13, ECLI: EU:C: 2015:163, pkt 29–31).
- 12 Pytanie prejudycjalne jest istotne, ponieważ Corte di cassazione (sąd kasacyjny) w składzie izb połączonych jest zobowiązany wydać prawomocne orzeczenie, które nie podlega zaskarżeniu do sądu, w kwestii tego, czy w niniejszej sprawie jurysdykcję posiada sąd włoski, czy też wyłącznie Rada ds. Zażaleń, jak przewiduje regulamin z 2014 r.
- 13 Sąd odsyłający, jako sąd orzekający w ostatniej instancji, stwierdza, że nie może uznać, iż jest zwolniony z obowiązku wystąpienia z odesłaniem prejudycjalnym na podstawie art. 267 TFUE z uwagi na przesłanki wskazane w utrwalonym orzecznictwie Trybunału (wyroki: z dnia 6 października 1982 r., Cilfit i in., C-283/81, EU:C:1982:335; z dnia 6 października 2021 r., Consorzio Italian Management i in., C-561/19, ECLI:EU:C:2021:799).
- 14 W tym względzie powołuje się on na wspomniany wyrok Trybunału z dnia 11 marca 2015 r., C-464/13 i C-465/13, w którym Trybunał dokonał już wykładni art. 27 ust. 2 akapit pierwszy zdanie pierwsze konwencji w ten sposób, że akt przyjęty przez dyrektora Szkoły Europejskiej w wykonaniu jego uprawnień jest co do zasady objęty tym postanowieniem. Punkty 1.3, 3.2 i 3.4 warunków zatrudnienia nauczycieli kontraktowych należy interpretować w ten sposób, że spór dotyczący ważności postanowienia umownego o ograniczeniu czasu trwania stosunku pracy widniejącego w umowie o pracę zawartej między nauczycielem kontraktowym a tym dyrektorem Szkoły Europejskiej należy do wyłącznej właściwości Rady ds. Zażaleń Szkół Europejskich (pkt 76). Jednakże, chociaż z wyroku tego można wywieść argumenty użyteczne dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu, dotyczy on innych okoliczności faktycznych, a zawarta w nim wykładnia art. 27 ust. 2 konwencji nie może być stosowana przez analogię w niniejszej sprawie.
- 15 Sąd odsyłający powołuje się również na własny przytoczony wyrok 138/99, w którym stwierdził istnienie jurysdykcji włoskiej na podstawie wykładni art. 6 ust. 2 w związku z art. 27 ust. 1, 2 i 7 konwencji w przypadku wniesienia do sądu administracyjnego skargi od decyzji o powtarzaniu klasy wydanej przez radę klasową, uznając, że decyzja ta nie podlega wyłącznej jurysdykcji Rady ds. Zażaleń, o której mowa w art. 27 konwencji, ponieważ nie była ona aktem przyjętym przez Zarząd Szkół lub Radę Administracyjną szkoły, ale że powinna

mieć zastosowanie jurysdykcja włoska, gdyż chodziło o „inny spór”, zastrzeżony zatem dla „jurysdykcji krajowej” w rozumieniu art. 27 ust. 7.

- 16 Należy jednak zauważyć, że ramy prawne w tym sporze różniły się od ram prawnych sporu rozpatrywanego w postępowaniu głównym, w którym regulaminem mającym zastosowanie *ratione temporis* jest regulamin z 2014 r. Mający wówczas zastosowanie regulamin z 1996 r. przewidywał bowiem jedynie możliwość wniesienia w ograniczonych przypadkach skargi administracyjnej od decyzji o powtarzaniu klasy wydanych przez rady klasowe, lecz nie przewidywał możliwości wszczęcia sporu przed Radą ds. Zażaleń.
- 17 W związku z tym przywołany wyrok Trybunału z dnia 11 marca 2015 r., C-464/13 i C-465/13, jest użyteczny dla dokonania wykładni art. 27 ust. 2 akapit pierwszy zdanie pierwsze konwencji. W wyroku tym uznano, że chociaż akt wywołujący niekorzystne skutki (postanowienie umowne o ograniczeniu czasu trwania stosunku pracy) dla nauczyciela kontraktowego nie jest przyjmowany przez Zarząd Szkół lub Radę Administracyjną, lecz przez dyrektora szkoły (zgodnie z pkt 1 i 3 warunków zatrudnienia nauczycieli kontraktowych, które odsyłają do art. 80 zasad pełnienia obowiązków przez oddelegowaną kadrę nauczycielską, który zastrzega dla Rady ds. Zażaleń wyłączną właściwość do rozstrzygnięcia „wszelkich sporów pomiędzy organami dyrekcji Szkół a członkami personelu Szkół w zakresie zgodności z prawem aktu, z którym wiążą się dla tych ostatnich niekorzystne skutki”), wykładnia tych postanowień zgodnie z międzynarodowym prawem umów prowadzi jednak do wniosku, że wyłączna właściwość do orzekania w przedmiocie rozpatrywanego aktu, z którym wiążą się niekorzystne skutki, przysługuje Radzie ds. Zażaleń, ponieważ taka jest praktyka orzecznicza dotycząca „wszystkich sporów pomiędzy organami dyrekcji Szkół Europejskich a członkami personelu”.
- 18 Taki wniosek wyciągnięto w owym wyroku, podkreślając właśnie, że „brzmienie” art. 80 „odbiega” od brzmienia art. 27 ust. 2 akapit pierwszy zdanie pierwsze konwencji.
- 19 Wspomnianą praktykę orzeczniczą należy zakwalifikować „jako ustanawiającą porozumienie stron co do interpretacji art. 27 ust. 2 akapit pierwszy zdanie pierwsze Konwencji określającej statut Szkół Europejskich. Praktyka ta może zatem przeważać nad brzmieniem tego ostatniego postanowienia, które winno w związku z tym być rozumiane jako niestojące na przeszkodzie temu, by akty organów dyrekcji Szkół Europejskich były co do zasady uznawane za objęte owym postanowieniem”.
- 20 Z wyroku Trybunału z dnia 11 marca 2015 r., C-464/13 i C-465/13, wynika, że taka wykładnia nie narusza prawa do skutecznej ochrony sądowej, ponieważ Rada ds. Zażaleń spełnia wszystkie przesłanki uznania jej sąd w rozumieniu art. 267 TFUE („zwłaszcza jeśli chodzi o podstawę prawną istnienia organu, jego stały lub tymczasowy charakter, obligatoryjny charakter jego jurysdykcji, kontradictoryjność postępowania, stosowanie przez ten organ przepisów prawa

oraz jego niezawisłość, z tym tylko wyjątkiem, że nie jest to organ jednego z państw członkowskich”; pkt 72, w którym powołano się na wyrok Miles i in.), a zgodnie z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej „celem zasady skutecznej ochrony sądowej nie jest przyznanie prawa dostępu do dwóch instancji sądowych, ale jedynie zapewnienie prawa dostępu do sądu” (pkt 73).

- 21 W świetle wspomnianego wyroku i regulaminu z 2014 r. sąd odsyłający, przypomniawszy, że w postępowaniu głównym decyzja o powtarzaniu klasy należy do kompetencji rady klasowej i podlega zaskarżeniu do sekretarza generalnego (którego decyzja podlega zaskarżeniu do Rady ds. Zażaleń, będącej sądem pierwszej i ostatniej instancji), zauważa, że możliwość wniesienia środka zaskarżenia, która jest przewidziana w art. 67 regulaminu z 2014 r. [którego brzmienie w języku francuskim jest następujące: „*Les décisions administratives (...) peuvent faire l’objet d’un recours contentieux (...)*”], nie może być uznana za uprawnienie pozostawiające zainteresowanym stronom alternatywny wybór środka prawnego przed sądem krajowym. Regulamin Szkół Europejskich jest bowiem ustanawiany przez Zarząd Szkół i określa warunki oraz zasady dotyczące postępowań spornych przed Radą ds. Zażaleń, na rzecz której zastrzeżona jest jurysdykcja w rozpatrywanej dziedzinie.
- 22 Istotne są również dokumenty przedstawione przez szkołę, takie jak różne orzeczenia Rady ds. Zażaleń w przedmiocie zaskarżenia niektórych decyzji o powtarzaniu klasy oraz sprawozdanie z działalności Rady ds. Zażaleń za rok 2007, z którego wynika, że w regulaminie z 2005 r. wprowadzono nowe środki zaskarżenia decyzji o powtarzaniu klasy oraz że miało miejsce stopniowe rozszerzenie kompetencji Rady ds. Zażaleń w sprawach spornych, natomiast wcześniej kompetencja ta była ograniczona do zażaleń nauczycieli.
- 23 Praktyka polegająca na wnoszeniu środków zaskarżenia do Rady ds. Zażaleń od decyzji o powtarzaniu klasy znajduje potwierdzenie w postanowieniu Sądu Unii Europejskiej z dnia 18 czerwca 2020 r., JT/Sekretarz generalny Szkół Europejskich, T-42/20 (ECLI:EU:T:2020:278), dotyczącym zaskarżenia przez uczennicę Szkoły Europejskiej „RheinMain GmbH” decyzji komisji egzaminacyjnej matury europejskiej 2019 o uzyskaniu niepomyślnego wyniku na egzaminie maturalnym. W postanowieniu tym Sąd, uznając się za niewłaściwy do rozpoznania wspomnianego środka zaskarżenia, stwierdził, że ów środek zaskarżenia mógł zostać wniesiony po wyczerpaniu toku instancji w postępowaniu administracyjnym wyłącznie do Rady ds. Zażaleń, ponieważ jest ona sądem orzekającym w pierwszej i drugiej instancji w sprawie takiej jak rozpatrywana przez Sąd.
- 24 Sąd odsyłający wnosi na podstawie art. 105 regulaminu postępowania przed Trybunałem o rozpatrzenie odesłania prejudycjalnego w trybie przyspieszonym ze względu na znaczenie, jakie nauka w szkole ma dla rozwoju osobistego ucznia, oraz międzynarodowy wymiar sporu.